

De
NIEUWE
WENDY

JAMI LEIGH

JEWEL BOOKS

*Voor omama,
met wie ik dit avontuur graag had willen delen.*

DE NIEUWE WENDY

Eerste druk, februari 2022

© 2022 Jami Leigh

© 2022 Uitgeverij Jewel Books

Omslag ontwerp: Bookstagraphics

Grafisch design: Bookstagraphics

ISBN 9789083194400

NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Jewel Books.

www.jamileigh.com

www.jewelbooks.nl

JEWEL BOOKS

“Wendy,” he continued, in a voice that no woman has ever yet been able to resist, “Wendy, one girl is more use than twenty boys.”

— J.M. Barrie, Peter Pan

Hoofdstuk 1

SARINA

Ik wou dat ik nooit had leren vliegen. Dat mijn blije gedachten veilig in mijn hart waren opgesloten. Dat ik nooit het kriebelende gevoel in mijn benen had leren kennen, vlak voordat ze loskomen van de grond. Of verslaafd was geraakt aan het onbetaalbare gevoel van vrijheid wanneer je zweeft op de wind. En dat, wanneer je weer met je voeten op de vaste grond staat, dat sterke verlangen in je opborrelt om het nog een keer te doen. En nog een keer. En nog een keer. Want dat is wat wij elke nacht deden, mijn tweelingzusje en ik. Het was ons geheim en dat maakte het nog zoveel leuker. Twee giechelende meisjes vliegend door de lucht, over de daken, langs de toppen van de bomen om vervolgens weer veilig terug te keren door het dakraam van onze slaapkamer. Had ik dat maar nooit geleerd. Dan had ze nu nog geleefd. *Had ik maar...*

De wind creëert subtiele rimpels in het water. Rimpels die in mijn hoofd overslaan tot woeste golven, en overgaan tot een donkere massa die alles opslokt wat op zijn pad komt. Bekende vibraties trekken vanaf mijn tenen omhoog en sijpelen door tot in mijn

vingertoppen, als duizenden beestjes die zich onder mijn huid verzamelen en me langzaam van binnenuit verteren. Een vergelijkbaar gevoel als dat van acht jaar geleden, alsof mijn lichaam me wil waarschuwen voor iets. Het is dat ik geboren ben als een Wendy, anders zou ik denken dat ik ziek ben. Maar dat is een van de weinige dingen die we wel zeker weten: Peters en Wendy's worden niet ziek.

Ik zet een stap naar voren, waardoor ik nog maar drie stappen verwijderd ben van het meer. Ik heb meteen spijt.

Mijn ademhaling versnelt, waardoor ik niet eens meer zeker weet of het me nog zal lukken normaal in- en uit te ademen. Ik dwing mezelf te blijven staan en spreek mezelf moed in. *Het is maar water, Sarina. Er kan je niets overkomen. Je bent nog op een veilige afstand.* Ik focus me op het bos aan de overkant, in een poging om mijn kalmtte terug te vinden. De blauwe bladeren van de winter dansen op de wind. Ze bieden me weinig troost.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik lichtelfen om me heen fonkelen als kleine zonnetjes. Ze dansen, ze zingen, ze fluisteren iets in mijn oor – maar de betekenis ervan dringt niet tot me door.

Plotseling grijpt iemand mijn hand stevig beet. Lange nagels priemen in mijn huid terwijl ik naar achteren word gesleurd, steeds verder van het water vandaan. Ik zie nog net hoe de lichtelfen paniekerig over het meer wegvliegen. Hun licht doet het water fonkelen alsof de krachtige zomerzon erop schijnt.

Moeders hoge stem klinkt boven de pieptonen van de lichtelfen uit. 'Sarina! Waar ben je mee bezig?' Ze draait me naar zich toe en legt haar handen om mijn gezicht. Haar ogen boren zich in de mijne – groen als het jonge gras, net als die van mij. Gekrulde, gouden lokken vallen langs haar hartvormige gezicht en haar wangen hebben een rode kleur gekregen waardoor ik me meteen schuldig voel.

Mijn ademhaling keert terug naar een normaal tempo. Ik slik en

pers uiteindelijk een antwoord uit mijn droge mond. ‘Niets in het bijzonder, moeder. Ik keek gewoon naar het meer.’

Haar handen glijden van mijn gezicht en ze kijkt fronsend om zich heen, waardoor de rimpels in haar gezicht toenemen. ‘Zonder lijfwacht?’

Als je een lijfwacht op elke hoek van ons huis en terrein ‘zonder lijfwacht’ kunt noemen, dan... ja.

‘Ik heb Zed om een beetje privacy gevraagd.’

‘Dat kan prima binnenshuis, toch? Alsjeblieft, Sarina, je weet dat ik het niet fijn vind als je zomaar naar buiten gaat. Zeker niet zonder Zed of een andere lijfwacht in de buurt. Wat als...’ Ze slikt haar laatste woorden in.

Ik kan wel raden wat ze wil zeggen: wat als iemand erachter komt dat ik een Wendy ben? Wat als iemand me hier vindt, helemaal verstopt naast een vervloekt bos – hoewel niemand hier ooit durft te komen? Of nog erger: wat als de Radicalen me te pakken krijgen?

Dat laatste scenario is iets waar ik het meest voor vrees. Ze zouden me genadeloos ombrengen. Toch schat ik de kans klein in, gezien alle maatregelen die de Raad heeft genomen om ons – mij – te beschermen.

‘Binnenshuis is prima. Ik zal het niet weer doen,’ lieg ik. Het liefst had ik haar verteld dat het landhuis, waar met gemak twintig gezinnen in kunnen leven, krapper aandoet dan het krot waar we acht jaar geleden nog in woonden. Maar dat is een strijd die ik lang geleden al heb opgegeven.

De rimpels op moeders voorhoofd trekken langzaam weg en na een diepe zucht toont ze me een vriendelijke glimlach. ‘Kom, dan gaan we je klaarmaken voor het feest. Je bent alweer negentien.’ Haar stem verraadt dat ze daar niet per se blij mee is. Eén jaar minder om een Peter te vinden. Eén jaar dichterbij mijn vrijheid.

Maar bovenal, één dag die ons er ieder jaar weer aan herinnert dat ik de storm wel heb overleefd en mijn zusje niet.

Ze slaat een arm om mijn schouder en drukt me tegen zich aan, terwijl ik gehoorzaam met haar mee naar binnen loop.

De waarschuwende rillingen in mijn lichaam verdwijnen niet.

‘Je ziet er schitterend uit,’ zegt moeder terwijl ze aan de tule van mijn rok plukt. De jonge vrouw met de bleke huid die naar me terug staart vanuit de met goud omlijste spiegel zou zichzelf niet zo beschrijven. De jurk is prachtig, dat wel. Het satijn, dat verstikkend strak om mijn middel is gewikkeld, schittert dankzij het zonlicht dat naar binnen schijnt, en de lila tinten contrasteren mooi met mijn honingblonde krullen. De kapmouwjes geven me echter een onterecht gevoel van veiligheid, terwijl ik me pijnlijk bewust ben van mijn grotendeels blote rug.

Een vrolijk gefluit vult de kamer. Mijn mondhoeken schieten onwillekeurig omhoog als ik naar het vogeltje kijk dat gezellig op haar stokje heen en weer wiegt. Zuzu is in een goede bui vandaag.

‘O, nee!’ Met een snelle beweging klapt moeder het deurtje van de gouden kooi dicht. De schelle klanken van metaal op metaal verstoren Zuzu’s gefluit en er valt een akelige stilte. ‘Straks vliegt ze weg.’

‘Dat doet ze niet,’ zeg ik, bitser dan bedoeld.

‘Dat weet je niet. Op het moment dat ze haar vleugeltjes denkt te kunnen gebruiken, gaat ze ervandoor. Ze is nog veel te zwak om de boze wereld te betreden.’

‘Geen zorgen, moeder.’ Ik weet een zucht te onderdrukken. ‘Zuzu weet dat het hier veiliger is, daarom blijft ze ook gehoorzaam zitten.’

Moeder draait zich naar me om en staart me enkele seconden doordringend aan. Haar glimlach past niet bij het vuur in haar ogen. ‘Ik hoop het.’

Ik weet het zeker, dat heeft Zuzu mij zelf verteld.

Ik glimlach ook en hoop dat ik haar niet net zo uitdagend aankijk.

Wanneer moeder mijn kamer heeft verlaten, zet ik het deurtje van de kooi weer wagenwijd open. Zuzu kijkt me met een schuin kopje aan en hervat haar gefluit. ‘Vergeef het haar, ze snapt het gewoon niet.’

Ik zal het moeder ook nooit kunnen vertellen. Niemand mag het weten. Zelfs Zed weet niet dat ik mijn Gave voor het eerst sinds jaren heb gebruikt. Zodra je een geheim hardop vertelt, wordt het echt, en ik blijf graag nog even in die droom hangen.

Het duurt nog ruim een uur voordat het feest begint. Ondertussen nemen de rillingen steeds meer toe. Eerst waren ze oppervlakkig, maar nu schreeuwt elk lichaamsdeel dat er iets staat te gebeuren. De vraag is alleen: wat? Had moeder gelijk? Ben ik niet voorzichtig genoeg geweest? Of heeft de Raad dan toch eindelijk een Peter gevonden? Beide gevallen zijn op zijn zachtst gezegd ongunstig.

Ik open de brede deuren naar onze bibliotheek en neem de vertrouwde, muffe geur van de boeken in me op. Mijn ogen moeten wennen aan het duister, veroorzaakt door de dikke gordijnen die voor de hoge ramen hangen.

‘Mag je hier wel zijn, Sarina?’ klinkt een jongensstem. Nee, de stem van een man inmiddels.

Stilletjes sluit ik de deuren achter me, draai ze op slot en leun ertegenaan. ‘Wel met mijn persoonlijke lijfwacht.’ Ik onderdruk een glimlach wanneer mijn oog op Zeds statige houding valt: zijn armen achter zijn rug geslagen en zijn borst vooruit. Zijn lichtbruine haren zijn zoals altijd netjes naar achteren gekamd. Ik baal ervan dat ik zijn betoverende, ijsblauwe ogen niet goed kan zien in het donker. In het zwakke licht van de paar stralen die langs de gordijnen

kruipen, bespeur ik nog net de bescheiden glimlach die mijn hart altijd sneller doet kloppen.

Ik spring in Zeds armen en rust mijn hoofd op zijn borst. Hij slaat zijn sterke handen om mijn middel en neemt zo een deel van de spanning bij me weg. Maar de rillingen blijven, alsof ze me eraan willen herinneren dat ik ook bij Zed niet veilig ben. Nooit zal zijn.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Langzaam schud ik mijn hoofd. Soms wens ik dat ik mijn tranen de vrije loop kan laten, maar dat ben ik al lang verleerd. Het brengt mijn ouders alleen maar in de problemen. Want een blijde Wendy is een machtige Wendy, en dat is wat de Raad van mij verlangt. Alles voor mijn geluk.

‘Ga met me mee,’ zeg ik.

Zed snuift geamuseerd. ‘Oké, waarheen?’

‘Geen idee.’

‘Die plek ken ik niet.’

Normaal gesproken zou ik lachen of hem een geïrriteerde blik toewerpen, maar vandaag is anders. ‘Naar een plek hier ver vandaan, waar niemand ons ooit zal kunnen vinden. Gewoon, jij en ik, samen.’

Zed stapt naar achteren, zijn handen rustend op mijn schouders. Hij kijkt me met grote ogen aan. ‘Je wil weglopen?’

Ik haal diep adem en raap de moed bijeen om hem te antwoorden, maar wanneer ik de verontwaardiging in zijn ogen aflees, haal ik mijn schouders twijfelachtig op.

‘Dat kun je je ouders niet aandoen,’ zegt hij.

‘Ik weet het, maar...’

‘Laten we het op de juiste manier doen, zoals gepland. We wachten tot je eenentwintigste, tot je Gave is verdwenen. Dan kan ik je officieel ten huwelijk vragen.’

Ik snuif. Het is niet mijn bedoeling sarcastisch te reageren,

maar het gebeurt gewoon. ‘Wat als ze een Peter vinden? Dan ben ik verplicht met hem te trouwen.’ Mijn ogen zoeken de zijne op. ‘Als jij een Peter was, had ik meteen ja gezegd.’

‘Natuurlijk, wie kan hier nou nee tegen zeggen?’ zegt Zed met een ondeugende grijns, wijzend naar zichzelf. ‘Maar maak je geen zorgen, ze hebben al jaren geen Peter gevonden. Of een Wendy, wat dat betreft.’

‘De Raad heeft mij gevonden.’ Ik strijk een lok uit mijn gezicht en wind deze om mijn vinger. De rillingen kruipen omhoog en slaan op mijn keel. ‘En zelfs als dat wonder boven wonder niet gebeurt... Wie zegt dat mijn Gave echt verdwijnt als ik eenmaal eenentwintig ben? Of dat de Raad me met rust zal laten na alle moeite die ze in mij hebben gestoken?’

‘De legende zegt –’

‘Er is al jarenlang niemand meer die dat kan bevestigen.’ Zed kijkt me met grote ogen aan, en ik schrik van mijn eigen felheid. ‘Sorry... Ik bedoel, het was fijn geweest als mijn vader of moeder kon bevestigen dat mijn Gave daadwerkelijk verdwijnt over twee jaar. Maar zij zijn nooit een Peter of Wendy geweest en de vorige Wendy van Helidan is zo’n vijftig jaar geleden verdwenen, dus die kan het me ook niet vertellen. Net zoals de vorige Peter die vlak daarna verdween.’

De Raad heeft me alles verteld over de vorige Wendy, Leilani Lew, en haar Peter, Magnus Lew. Geschiedenislessen zijn nu eenmaal verplicht als je de nieuwe regeerder wordt van Helidan – één van de grootste landen op Lumin. In het begin van Leilani’s regering hebben zij en haar man een groot aandeel gehad in de vrede in ons land. Ook met de landen om ons heen, en zelfs met de Nox – metalen beesten waar Zed nog tegen gevochten heeft – wisten ze een pact te sluiten.

Dat zou ik nooit kunnen. En behalve kunnen, zou ik het ook niet willen. De gedachte alleen al dat ik over Helidan zou moeten regeren met iemand die ik niet eens ken, laat staan waar ik van hou...

Zed wrijft liefkozend over mijn bovenarmen. ‘Natuurlijk hoop ik dat de Raad geen Peter vindt. Ik wil je niet kwijtraken.’ Hij probeert kalm te klinken. Toch ontgaat de subtiele trilling in zijn stem me niet. ‘Maar als je wel zou trouwen met een Peter, dan is het voor mij een troost om te weten dat je nooit oud zult worden en sterven.’

‘Ik zal jou zien sterven.’ Ik priem mijn nagels in mijn handpalmen om me af te leiden van de pijn rondom mijn hart en rust mijn hoofd op Zeds borst.

‘Het komt wel goed.’ Hij haalt een hand door mijn haar en kust zachtjes mijn kruin. Elke keer als hij dat doet, voelt het alsof hij me in een warme deken wikkelt. ‘Weglopen...’ mompelt hij, alsof dat het absurdsten idee van de eeuw is.

‘Het spijt me. Ik meende het niet,’ zeg ik. ‘Niet echt. Het is niet dat ik mijn ouders pijn wil doen, het is gewoon...’

Zed duwt me zachtjes van zich af, pakt mijn handen beet en strijkt liefdevol over mijn knokkels. ‘Ik weet het. Vertrouw me nu maar, het komt wel goed.’

Hoofdstuk 2

SULA

Ik geniet van het snerpende geluid van metaal op metaal en ik dans op het ritme van de zwaarden. Door de bekende choreografie weet ik mijn dolk in mijn linkerhand zo te bespelen en samen te laten werken met het zwaard in mijn rechterhand dat ik de sabel uit de handen van mijn geduchte tegenstander sla. Ik trap hard tegen zijn buik waardoor hij uit balans raakt en een met een flinke smak op het dek terecht komt. Zijn knot raakt los en zijn donkerblonde haren wapperen in de wind. Grijnzend richt ik de punt van mijn zwaard op zijn keel. ‘Nog laatste woorden, kapitein?’

Zweetdruppels glijden van Ax’ gezicht en hij trekt zijn volle wenkbrauwen op. ‘Ja,’ zegt hij buiten adem, en hij grijnst terug. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Sula.’

Enkele seconden kijk ik verbaasd in zijn donkerblauwe ogen – de kleur van de zee om ons heen – en steek dan geïrriteerd mijn wapens terug in hun schedes. Mopperend loop ik van hem weg en trap tegen een mast.

Ax lacht. Nee, hij lacht me *uit*. ‘Je dacht toch niet dat ik deze dag zomaar voorbij liet gaan?’

‘Je hebt me laten winnen. Dat is geen overwinning. Laat staan een “cadeau”, als dat je bedoeling was.’ Ik draai me om en kijk hem kwaad aan. ‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat ik geen cadeaus wil? Zeker niet vandaag.’

Ax staat op en veegt het stof van zijn zwarte broek. ‘Ongeveer net zo vaak als ik jou eraan moet herinneren dat je te snel in de aanval gaat.’

‘Verdorie, alweer? Ik dacht dat ik me goed had ingehouden vandaag.’ Ik zucht. ‘Fijn. Dit maakt mijn nep-overwinning alleen maar erger.’

Ax haalt verslagen zijn schouders op, maar weet zijn glimlach niet te verbergen. ‘Volgend jaar verzin ik wel een beter cadeau.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Als je het maar laat.’

Het schip deint zachtjes heen en weer op de golven. De gouden verf dat van de spiraalvormige balustrade afbladdert, herinnert me aan de voormalige glorie van de Blue Hazard.

‘Alhoewel...’ Langzaam loop ik naar Ax toe en kom vlak voor hem tot stilstand. Voorzichtig schraap ik mijn nagel over zijn stoppelbaard en zet mijn verleidelijkste blik op. ‘Als je me per se een cadeau wil geven...’ Voordat ik het beseft komen mijn voeten van de grond, waardoor onze gezichten nog maar een duimbreedte van elkaar verwijderd zijn. Hij kijkt me onbewogen aan. Mijn hart begint sneller te kloppen bij de gedachte dat mijn lippen ieder moment de zijne kunnen raken, en ik sluit als vanzelf mijn ogen.

Hij legt zijn brede handen op mijn schouders. Ik kan zijn warme adem al voelen als hij nog dichterbij me toe leunt. Een gloed van vuur trekt door mijn lichaam en mijn adem stukt in mijn keel. Vlak voordat onze lippen elkaar raken, duwt hij me zachtjes naar beneden en beland ik met beide voeten terug op het dek. ‘Te jong,’ grijnst hij.

‘O, kom op! Wat is nu zeven jaar...’

Een van de bemanningsleden komt hijgend het dek opgerend en we draaien ons abrupt om. ‘Kapitein Bri–’ Nanook slaat geschrokken een hand voor zijn mond en herstelt zich dan net op tijd. ‘Kapitein Ax, we hebben je hulp nodig.’

Ax veegt het zweet van zijn voorhoofd, terwijl de speelse uitdrukking op zijn gezicht vervangen wordt door een serieuze. Hij draait zich om en loopt Nanook achterna. Met een bonzend hart volg ik hen met mijn blik tot ze verdwijnen nabij de bezaansmast achteraan het schip.

Wat zou er nu weer stuk zijn?

Plotseling stroomt een waarschuwendende golf van rillingen door mijn lichaam en ik spring nog net opzij voordat een enorme plons water op het dek terecht komt. Een sterke visgeur doordringt de lucht, waardoor ik zoveel mogelijk door mijn mond probeer te ademen. Ik kan het bijna proeven; alles eraan maakt me misselijk.

Kwaad draai ik me om naar het monster met het onschuldige gezicht van een jonge vrouw. Haar onnatuurlijk rode haren lichten fel op in de zon, als een rijpe aardbei. Haar volle lippen hebben dezelfde kleur als haar haar. Ik vraag me al jaren af hoe haar make-up blijft zitten, terwijl ze het grootste gedeelte doorbrengt in de zee. ‘Flikker op, Morysa. Is één dag rust te veel gevraagd?’

Ze grijnst breed en kijkt uitdagend mijn kant op. ‘Ik dacht dat je geen speciale behandeling wilde vandaag?’ De iriserende schubben van haar vissenstaart verblinden me wanneer ze deze over de balustrade van het schip gooit. De handeling ziet er misschien onelegant uit, maar haar figuur is jaloersmakend mooi wanneer ze op de leuning zit – haar slanke vingers gebogen op het hout en haar volle boezem vooruit.

Ik negeer haar en kijk of ik Ax kan vinden tussen de bemanning.

‘Geef het op,’ zegt ze, wanneer ik het bakdek wil verlaten. ‘Hij wil een vrouw, geen kind.’

Ik sla mijn ogen ten hemel en heb de neiging om gewoon weg te lopen, maar... wie hou ik voor de gek? Natuurlijk maak ik graag van de gelegenheid gebruik om haar terug te pakken. Ik trek een wenkbrauw op en toon haar dezelfde zelfvoldane blik die ze mij toewerpt. ‘Precies. Dus ook geen bejaarde.’

Morysa’s oogwit wordt pikzwart, alsof er een inktvis in spuit, maar de violette kleur van haar iris blijft intact. Ik ben blij dat zeemeerminnen geen vloek kunnen uitspreken, anders had ze me inmiddels veranderd in een mossel en me op de bodem van de zee achtergelaten.

Voor de zekerheid zet ik een stap achteruit, want krabben kan ze wél met die abnormaal lange nagels.

‘Is dat hoe je degene bedankt die je leven heeft gered?’ vraagt ze.

Ik barst in een sarcastisch lachen uit. ‘Nadat je me bijna had vermoord in de storm die jij zelf hebt opgeroepen zeker?’ Langzaam klap ik enkele keren in mijn handen. ‘Bravo, blobvis.’

‘Galbak.’

‘Gladde aal.’

‘Aardvarken.’

‘Galgen –’

‘Dames!’ Ax’ stem snijdt dwars door onze scheldpartij heen. Jammer, want ik had nog heel wat goede koosnaampjes voor Morysa klaarliggen. ‘Dat is genoeg voor vandaag. Wanneer houdt deze strijd tussen jullie eens op?’ Ik wil net mijn mond opentrekken, als Ax de vraag zelf al beantwoordt. ‘Laat me raden: wanneer de Zonneviering en Nachtracht op dezelfde dag vallen?’

‘Zoiets,’ mompel ik.

Morysa heeft haar elegante houding in een oogwenk weer opgepakt. Haar boezem steekt nog verder naar voren dan eerst. ‘Is er iets wat ik voor je kan doen, mijn Ax?’ vraagt ze, haar stem zoeter dan mango.

Háár Ax? Kan iemand me een teiltje geven?

‘Behalve het mooie uitzicht zijn dat je al bent?’ Ax knipoogt charmant naar Morysa.

Laat dat teiltje maar. Dit gaat verder dan misselijkheid. Ik geloof dat het zo ongeveer voelt om ziek te zijn. Ernstig ziek.

‘Maar nee,’ antwoordt Ax, zijn blik opeens bloedserieus. ‘Er zit een scheur in het bezaanzeil dat gerepareerd moet worden.’

Met mijn armen over elkaar geslagen wurm ik me kundig tussen Ax en Morysa in. ‘Alweer?’

‘Dat zeil is nog nooit gescheurd,’ zegt Ax.

‘Nee, vorige week was het het bramzeil. De week daarvoor zaten er houtwormen in de kombuis. Had Kalb niet gezegd dat we dat nét konden betalen met het geld van de vorige opdracht? Op deze manier kunnen we niet eens een volgende opdracht aannemen.’

Ax pakt me beet en trekt me tegen zich aan. Uit het niets walsen we zonder muziek op het dek. Zijn ene hand rustend op mijn onderrug, net boven mijn riem, en de ander geklemd om mijn rechterhand. Hij lacht ondeugend naar me en ik zink weg in zijn ogen. ‘Maak je niet zo druk, Sula.’

Mijn hart klopt wild, deels door zijn aanraking en deels door woede. ‘Dat doe ik wél. Ax, laat me los.’

Op de achtergrond hoor ik Morysa afkeurend snuiven, gevolgd door een plons.

Mooi, zijn we ook weer van haar af.

Ax draait me in het rond. Het ziet er ongetwijfeld knullig uit in mijn leren broek, maar rokken zijn nu eenmaal veel te onhandig op een schip. ‘Je houdt toch van dansen?’

‘Verander niet van onderwerp. Als het zo doorgaat kunnen we nooit naar de Onderwereld reizen.’

‘Ach, wat heeft een mens daar te zoeken?’

‘De Levensfontein, zodat we je kunnen genezen misschien?’

‘Het blijft een gok,’ zegt hij, terwijl hij me alle kanten op duwt en trekt.

‘Eentje die het waard is te wagen.’

‘We krijgen het geld wel.’

‘Wanneer? Als het te laat is? Het gif in je lichaam verspreidt zich steeds verder, Ax. Het is niet langer een zwart plekje op je kuit; je hele linkerbeen is pikzwart en een groot deel van je rechterbeen. Ik kan het proces vertragen met de Mizu kristallen, maar niet volledig tegenhouden. Zodra het gif eenmaal je hart bereikt...’

Ax’ glimlach verdwijnt langzaam. Zijn mondhoeken staan nog omhoog, maar de glans in zijn ogen is zo goed als verdwenen. ‘Het komt wel goed, Sula.’

Onwillekeurig rol ik met mijn ogen terwijl ik me probeer los te rukken uit zijn greep. ‘Als we een roof zouden plegen...’

‘Nee.’

‘Eentje maar, net zoals vroeger. Ik kan mijn Gave gebruiken om—’

‘Nee, Sula,’ zegt hij met verheven stem, zijn vingers strakker geklemd om de mijne. ‘We hebben het piratenleven afgezworen.’

Adem in. Adem uit. *Waarom neemt Ax dit niet serieus?* ‘Het doel heiligt de middelen. Overweeg het op zijn minst.’

Ax laat me los en stapt naar achteren. Zijn glimlach is nu volledig in het niets opgelost. ‘Zeg dat nooit meer.’

‘Maar het is waar.’

‘Nee, dat is het niet. Dit is mijn schip. We doen het op mijn manier en als dat jou niet bevalt, ben je vrij om te gaan.’

Hitte stijgt naar mijn wangen en ik zuig mijn onderlip naar binnen in de hoop dat ik de woorden die als maagzuur naar boven stromen kan bedwingen.

Tevergeefs.

‘Prima, kapitein *Brith*. Ademar had het nooit zover laten komen...’

Elk spoortje vriendelijkheid glijdt van Ax' gezicht af wanneer ik hem bij zijn achternaam noem. Zijn neusgaten verwijden, terwijl hij luid in- en uitademt.

Het zweet breekt me spontaan uit.

Verdorie Sula, hou toch eens je mond!

Langzaam en met gedempte stem, zegt Ax: 'Uit. Mijn. Zicht.'